

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.069/2015/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a Tamási & Tamási Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Tamás Bertold ügyvéd, címe által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - a Dr. Varga Erzsébet ügyvéd (címe) által képviselt I. rendű alperes neve (címe) I. rendű és a Dr. Czifra Károly ügyvéd (címe) által képviselt II. rendű alperes neve (címe) II. rendű alperes ellen tartozás megfizetése iránti perében a Nyíregyházi Törvényszék 6.P.21.188/2013/48. számú ítélete ellen az I. rendű alperes által 50. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helyben hagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperes részére 15 napon belül 381 000 (Háromszáznolcvanegyezer) forint összegű másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 2 500 000 (Kétmillió-ötszázezer) forint összegű fellebbezési illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s:

A felperes bejegyzett civil szervezet, az I. rendű alperes belső egyházi jogi személy, amelynek közvetlen felettes egyházi szerve a II. rendű alperes.

2011. június 28. napján a felperes írásban megállapodott az I. rendű alperessel az "A" Időotthon-hálózat fenntartói jogainak átruházásáról; a szervezeti hozzájárulások hiányában azonban a szerződés nem lépett hatályba, ... Főváros Kormányhivatala 2011. szeptember 8-án ezért visszavonta az I. rendű alperes részére 2011. július 1. napján a hálózat fenntartására adott működési engedélyt.

2011. július 1. és 2011. szeptember 8. napja között a működési engedéllyel ellentétben a fenntartói jogkört ténylegesen a felperes gyakorolta, és ebben az időszakban az I. rendű alperesnek a fenntartással kapcsolatban nyitott, aBanknál vezetett számú bankszámlájára csak a gondozási szerződésekkel összefüggő teljesítésekből és a felperes által átutalt normatíva összegéből érkezett befizetés.

2011. július 13-án a bankszámláról az I. rendű alperes sajátjaként fizetett be 3 657 000 Ft-ot az adófolyószámlájára, míg 2011. október 3-án a..... ügyszámú végrehajtási eljárás alapján 38 520 000 Ft összeget a számláról az adóhatóság hatósági átutalási megbízással adótartozás címén szedett be.

A fenti összegekből az adóhatóság 270 096 Ft-ot elszámolt, ebből következően az I. rendű alperes adófolyószámláján a befizetések folytán 41 906 904 Ft összegű túlfizetés keletkezett.

2011. október 4-én a felperes és az I. rendű alperes képviselői többszöri egyeztetést követően megállapították, hogy az I. rendű alperes fenti bankszámlájának a szállítói számlákkal csökkentett összege 91 026 636 Ft, amely a felperest illeti meg.

Az I. rendű alperes 2011. október 6. és október 19. között a felperes részére 35 592 417 Ft összeget utalt át, további kifizetés nem történt.

A felperes módosított keresetében egyrészt szerződésen kívüli kártérítés, másrészt az elszámolásban való megegyezés megszegése címén kérte az I-II. rendű alperes egyetemleges kötelezését 42 177 000 Ft tőke, a tőke után 2011. július 17. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatai és a perköltség megfizetésére azzal, hogy az I. rendű alperes kárt okozott a felperes részére, amikor a felperes vagyonából származó, az adófolyószámláján túlfizetésként jelentkező összeget nem igényelte vissza az adóhatóságtól, valamint vállalása ellenére nem állította helyre az eredeti állapotot. A II. rendű alperes pedig a belső egyházi szabályzatok alapján az I. rendű alperes tartozásaiért felelősséggel tartozik.

Az I. rendű alperes a tartozás fennállásának, a II. rendű alperes a felelősség feltételeinek a hiányára hivatkozva a kereset elutasítását, a felperes perköltségükben marasztalását kérték.

Az elsőfokú bíróság 48. sorszámu ítéletével kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 41 906 904 Ft-ot és annak 2011. október 3. napjától 2013. június 30. napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon, 2013. július 1. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, továbbá az Áfa összegét is magában foglaló 635 000 Ft perköltséget, ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek az Áfa összegét is magában foglaló 635 000 Ft perköltséget, továbbá megállapította, hogy a peres felek illetékmentessége folytán a le nem rótt 1 500 000 Ft illetéket az állam viseli.

Az első fokú ítélet indokolása szerint az idősoththonok fenntartásának átruházásával kapcsolatos megállapodáshoz mind a felperes, mind az I. rendű alperes esetében harmadik személy hozzájárulására lett volna szükség. Sem a felperes, sem az I. rendű alperes ilyen hozzájáruló nyilatkozattal nem rendelkezett, ezért a 2011. június 28-án kötött fenntartói

váltással kapcsolatos szerződésük a 2014. március 14. napjáig hatályos Ptk. (a továbbiakban: Ptk.) 215. §-ának (1) bekezdése alapján nem jött létre. A létre nem jött szerződés esetében a Ptk. 237. §-ának (1) bekezdése szerint az eredeti állapotot kell helyreállítani, erre tekintettel az I. rendű alperes kötelezettsége volt a felperestől hozzá került pénz visszafizetése is. Az I. rendű alperes bankszámláján lévő pénzeszközök a felperes által átutalt állami normatívából és a gondozottak szerződésein alapuló havi befizetésekből származtak, a befizetett összegekből az I. rendű alperes folyamatosan szállítói számlákat rendezett, amely számlák kizárólag a fenntartóváltással kapcsolatos tevékenységhez kötődtek. Így az I. rendű alperes számlájának egyenlegeként megjelenő összeg az első 5 000 Ft-os befizetést meghaladóan kizárólag a felperestől származónak tekintendő. Az adóhatóság igazolása és a banki folyószámla-kivonat alapján megállapítható, hogy az I. rendű alperes által benyújtott adóbevallások alapján 2011. július 13-án 3 657 000 Ft került befizetésre, 2011. október 3-án adóhatósági végrehajtási eljárásban 38 520 000 Ft került jóváírásra. A jóváírt összegből az önrevízió okán az adóhatóság az I. rendű alperes javára 41 906 904 Ft túlfizetést tart nyilván. Mivel az összeg az I. rendű alperes bankszámlájára, és onnan az adóhatósághoz befizetésre vagy inkasszóval levonásra a fenntartóváltással összefüggésben került, a túlfizetés forrása a felperes tulajdonát képező pénz, a létre nem jött szerződés alapján az I. rendű alperest ennek az összegnek a megfizetése terheli.

Nem tartotta az elsőfokú bíróság relevánsnak azt a hivatkozást, mely szerint az adóhatóságnál vezetett adószámláról az I. rendű alperes nem igényelheti vissza a befizetett összeget, mivel önmagában az a tény, hogy a túlfizetéshez nem juthat hozzá, nem ad alapot a felperestől átvett pénzeszközök visszafizetésének megtagadására. Irrelevánsnak találta azt is, hogy az I. rendű alpereshez került felperes tulajdonát képező pénzeszközök jelenleg megvannak-e, illetve milyen számlán találhatóak. Az I. rendű alperes ellen folyt adóvégrehajtások és adóbefizetések nem a felperes tevékenységére vezethetők vissza, hanem az I. rendű alperes képviselője által meghatalmazott személy eljárásával állnak összefüggésben, amelyekben a felperes nem működött közre.

Az első fokú ítélet azt is kiemelte, hogy a felperes által előadott további jogcímek nem alaposak, mivel a felek között szerződéses jogviszony nem jött létre, így nem alkalmazható a szerződésszegésből eredő kártérítés, többlet tényállás hiányában nem vehető figyelembe a szerződésen kívüli kártérítés sem; azonban a bíróságot a kereset elbírálása során nem a felperes által megjelölt jogcímek, hanem az általa előadott és a per során bizonyított tények kötik, ezért a létre nem jött szerződés alapján alkalmazandó eredeti állapot helyreállítása következtében vissza kell adni mindegyik félnek azt, ami hozzákerült a másik féltől.

Mindezek alapján a túlfizetésként jelentkező 41 906 904 Ft tőkeösszeg és a Ptk. 301. §-ának (1) bekezdése szerinti törvényes késedelmi kamat megfizetésére kötelezte az elsőfokú bíróság az I. rendű alperest, ezt meghaladóan az I. rendű alperessel szemben a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság elutasította a felperesnek a II. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetét, tekintettel arra, hogy a II. rendű alperes igazolta, hogy létrehozta az I. rendű

alperest, egymástól független önálló jogi személyiséggel rendelkeznek, a 2011. évi CCVI. törvény (Egyházi Törvény) és a belső szabályzatnak minősülő Keleti Kódex előírásai alapján az I. és II. rendű alperesek egymás ügyleteiért felelősséggel nem tartoznak.

Az elsőfokú bíróság a felperesnek az I. rendű alperessel szembeni túlnyomó részbeni pernyertessége, míg a II. rendű alperessel szembeni pervesztessége folytán a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az I. rendű alperest a felperes részére, míg a felperest kötelezte az II. rendű alperes részére a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (1) bekezdése, (2) bekezdés b) pontja és (6) bekezdése alapján meghatározott elsőfokú ügyvédi munkadíj mint perköltség megfizetésére.

Az ítélettel szemben az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését, a keresetlevélnek a Tatabányai Törvényszékhez való áttételét; másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak újabb eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára kötelezését; harmadlagosan az ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását, a felperesnek az első- és másodfokú perköltségeiben marasztalását. A fellebbezésben előadta, hogy az elsőfokú bíróság az eljárás lényeges szabályait sértette meg, amikor az illetékessége hiányát nem észlelte, és a keresetlevelet elmulasztotta áttenni az illetékességgel és hatáskörrel rendelkező Tatabányai Törvényszékhez. Az alperesek között csupán a Pp. 51. §-ának c) pontja szerinti egyszerű pertársaság szabályai alkalmazhatók, mivel a peres felek perben állása nem volt kötelező, nem is terjedt ki perben állásuk nélkül az ítélet hatálya mindannyiukra, a jogviszony nem volt azonos, az elsőfokú bíróság illetékessége a Pp. 40. §-a alapján az I. rendű alperesre nem terjedt ki, ezért a Pp. 129. §-ának (1) bekezdése szerint a keresetlevél áttételének lett volna helye. Az elsőfokú bíróság ezen túl a tényállást részben tévesen, részben hiányosan derítette csak fel, a bizonyítás nagy terjedelmű kiegészítése, könyv- és adószakértő bevezetése lett volna szükséges. A fellebbezésben hivatkozottak szerint az első fokú ítélet a tényállás részeként elmulasztott rögzíteni lényeges, a felek közötti egyeztetésre, a kialakult konfliktusokra, az eredeti állapot helyreállítására vonatkozó tényeket, amelyekből az a következtetés lett volna levezethető, hogy a peres felek az eredeti állapotot helyreállították, az I. rendű alperes a felperes terhére jogalap nélkül nem gazdagodott. Az első fokú ítéleti állásponttal szemben nem harmadik személyek hozzájárulásának a hiánya volt az oka a szerződés létrejötte elmaradásának, hanem a peres felek maguk sem kívántak szerződést kötni. 2011. október 6-án a rendelkezésre álló pénzeszközöket a bankszámla egyenlege alapján az I. rendű alperes maradéktalanul átadta a felperes képviselőjének, ekkor tapasztalták, hogy az adóhatósági végrehajtás következtében történt inkasszó, azonban az inkasszót lényegesen meghaladó mértékben kerülhetett átadásra pénz, ezt az érdekeltek úgy értékelték, hogy az adóvégrehajtás befejeződött, és nem sejtették, hogy néhány nap múlva ismeretlen személyek több tízmillió forinttal terhelik az I. rendű alperest. Hivatkozott továbbá arra, hogy köti a bíróságot az, hogy a felperes a keresetét milyen jogcímen érvényesíti, attól eltérni nem lehet, ezért az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 215. §-ának a kereseten túlterjeszkedésre vonatkozó tilalmát. Egyébként az elsőfokú bíróság által megjelölt jogcím sem alkalmazható, mert a perbeli szerződés nem harmadik személy beleegyezésétől függő szerződés volt, hanem ilyen szerződés nem jött létre, annak létrehozatala érdekében

okirat-hamisítást követett el ismeretlen tettes, amely tárgyában büntetőeljárás folyamatban van.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását, az I. rendű alperesnek a másodfokú perköltségében marasztalását kérte. Rámutatott arra, hogy nem alapos az I. rendű alperes illetékességi kifogása, a Pp. 51. §-ának a) pontja alapján egységes pertársaság áll fenn, mivel az alperesekre nézve a felperes által érvényesített követelés csak egységesen volt elbírálható. A hatályon kívül helyezés okai nem állnak fenn, adó- és könyvszakértő kirendelésére a per elbírálása végett nem volt szükség, a felperestől származó pénzüsszegekből az I. rendű alperes javára megállapított túlfizetés ténye és összecszerűsége az adóhatóság megkeresése alapján bizonyításra került, az elsőfokú eljárásban elő nem terjesztett bizonyítási indítványokat pedig a másodfokú eljárásban már nem lehet előadni. Az I. rendű alperes által az első fokú ítéletből hiányolt tényállás a per érdemi elbírálását nem érinti, ezzel szemben az első fokú ítélet helyesen állapította meg, hogy a bankszámlára nem érkeztek olyan pénzüsszegek, amelyek az I. rendű alperest illeték volna, ezért a felperesi befizetésekéből keletkezett, ezért az I. rendű alperes az adófolyószámláján túlfizetesként jelentkező összeg visszafizetésére köteles.

Az ítéletábla fellebbezés hiányában a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján nem érintette a keresetet az I. rendű alperessel szemben részben, a II. rendű alperessel szemben egészében elutasító első fokú ítéleti rendelkezéseket, a fellebbezést a Pp. 256/A. §-ának (1) bekezdésének f) pontja szerint tárgyaláson kívül bírálta el, és azt a következők szerint nem találta alaposnak:

Az elsőfokú bíróság a kérelem és ellenkérelem keretei között a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékoknak a Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerinti helyes értékelésével a tényállást helytállóan állapította meg, érdemi döntésével és annak jogi indokaival az ítéletábla minden részében egyetértett.

Az I. rendű alperesnek az a fellebbezési álláspontja, hogy az elsőfokú bíróságnak az I. rendű alperest érintően a keresetlevelet a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező Tatabányai Törvényszékhez kellett volna áttennie, és ebből az okból helye van az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésének, téves.

A felperes a keresetében az idősothton-hálózat fenntartásához kapcsolódóan a felperes részéről az I. rendű alperes javára jogalap nélkül átutalt összegek visszafizetését kérte az I. rendű alperestől, mint közvetlen kötelezettől és a II. rendű alperestől, mint az I. rendű alperes magatartásáért helytállásra köteles féltől. Az I. és II. rendű alperesek között nem állt fenn a Pp. 51. §-ának a) pontja szerinti kényszerű pertársaság, mert a felperes a marasztalásukat egyetemlegesen kérte más-más hivatkozott felelősségi szabály alapján. Az egyetemleges kötelezettségnek a Ptk. 337. §-ának (1) bekezdése szerinti szabályai értelmében az a jelentése, hogy minden kötelezett az egész szolgáltatással tartozik, de amennyiben bármelyikük teljesít, vagy a kötelezettséget beszámítással megszünteti, a jogosulttal szemben a többiek kötelezettsége is megszűnik. Az egyetemleges kötelezettségből tehát az következik, hogy a jogosult a követelést az egyes kötelezettektől külön, egymásra tekintet nélkül is követelheti, ezért nem áll fenn a per egységes

elbíráhatóságának a jogszabályi feltétele, amely kizárja a kényszerű pertársaság szabályainak az alkalmazását. Helytelenül hivatkozott azonban az I. rendű alperes a Pp. 51. §-ának c) pontja szerinti egyszerű pertársaságra, mivel a felperes a keresetében valamennyi alperessel szemben ugyanazt a jogviszonyt - nem csak hasonló ténybeli és jogi alapból eredő követelést - hívta fel, ugyanis a fenntartói jogok átruházása megghiúsulásának a következtében jogalap nélkülivé vált kifizetéseket követelte vissza, csak a fizetési kötelezettség jogcímét jelölte meg eltérően az I. rendű és a II. rendű alperes vonatkozásában. Ebből következően az alperesek között a Pp. 51. §-ának b) pontja szerinti egyszerű pertársaság állt fenn, amely esetében a több alperes együttes perelhetőségének nem volt feltétele, hogy a bíróság illetékessége mindegyik alperessel szemben megállapítható legyen.

Mindezekről függetlenül sem lenne helye a keresetlevél az illetékes bírósághoz történő áttételének, mert a Pp. 43. §-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy bár a bíróság az illetékességének a hiányát hivatalból veszi figyelembe, ha azonban az illetékesség nem kizárólagos, az alperesnek a Pp. 139. §-a szerinti, az első tárgyaláson előadott érdemi ellenkérelme után az illetékesség hiánya figyelembe nem vehető. Mivel a perbeli jogviszony tekintetében kizárólagos illetékességi szabály nem állt fenn, ezért az érdemi ellenkérelmek előadása után az illetékesség hiányára hivatkozva a keresetlevél áttételének helye már nem volt.

Tévesen hivatkozott az I. rendű alperes a bíróság jogcímhez kötöttségére.

A Pp. 215. §-a úgy rendelkezik, hogy a döntés nem terjedhet túl a kereseti kérelmen, illetőleg az ellenkérelmen.

A fenti jogszabályhely a Pp. 3. §-ának (2) bekezdésében szabályozott rendelkezési elvből következik, amely szerint a bíróság a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. A következetes és egységes bírói gyakorlat (BH 2004.504, EBH 2006.1422, BDT 2008.1823) szerint azonban a kereseti kérelemhez kötöttség nem jelent egyben jogcímhez kötöttséget is, amennyiben a kereset a fél által előadott tények alapján, de eltérő jogalapon elbíráható, úgy nem sérül a rendelkezési elv és a kérelemhez kötöttség. A kérelemhez kötöttséget tehát a bírói gyakorlat úgy értelmezi, hogy a bíróságot csak a fél kérelme és az általa előadott tények kötik, míg a kérelem jogcíme, jogi minősítése tekintetében ez a korlátozás nem érvényesül. A bíróság a jogviszonyt mindig a helyes jogcím alapján köteles minősíteni és elbírálni. A tisztességes eljárás követelménye ugyanis kiterjed arra, miszerint ne kényszerítse a peres felet, hogy ugyanazon a ténybeli alapon, ugyanazt a kérelmet egymást követő peres eljárásokban addig terjesztgesse a bíróság elé, amíg a teljesíthető jogcímet jelöli meg. Az elsőfokú bíróság tehát nem járt el az eljárási szabályokkal ellentétesen, amikor a felperes által előadott tények alapján a keresettől eltérő jogcímen találta a követelést alaposnak.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezésben foglalt további, az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabályszegést nem követett el.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 3. §-ának (3) bekezdése szerint a kérelemhez és ellenkérelmekhez igazodóan megfelelő részletességgel, egyediesítve tájékoztatta a feleket a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről és a bizonyítás elmulasztásának a jogkövetkezményeiről, a felek által határidőben előterjesztett bizonyítási indítványok alapján a bizonyítást lefolytatta, és a tényállást a bizonyítékok egyenkénti és összességében történő mérlegelésével helyesen állapította meg. Az I. rendű alperes hivatkozásával szemben adó- és könyvszakértői bizonyításra a per eldöntése szempontjából nem volt szükség, mivel nem álltak fenn a Pp. 177. §-ának (1) bekezdése szerint a szakértői bizonyítás elrendelésének a feltételei; annak a meghatározásához ugyanis, hogy a felperes általi befizetésekkel az I. rendű alperes milyen összegben gazdagodott jogalap nélkül, a csatolt okiratok és az adóhatósági megkeresésre adott válasz elégségesek voltak, a tényállás az ítélezés alapjául tisztázható volt. A Pp. 235. §-ának (1) bekezdése pedig kizárja - utólagos tudomásszerzés vagy az elsőfokú eljárásban történt jogszabálysértés hiányában - a fellebbezésben új tény állítását, új bizonyíték előadását.

A kereset elbírálása szempontjából nem volt annak jelentősége, hogy a felperes és az I. rendű alperes között a 2011. június 28. napi megállapodás a hozzájárulások hiánya miatt nem jött létre, vagy pedig a felek között szerződéskötési akarat ténylegesen nem volt, mivel mindkét eset ugyanahhoz a jogkövetkezményhez vezet, amely szerint a felperes részéről az I. rendű alperes által ténylegesen nem működtetett idősothton-ellátáshoz kapcsolódó átutalt összegekre az I. rendű alperes jogalappal nem rendelkezett, ebből következően a Ptk. 361. §-ának (1) bekezdése alapján szubszidiárius jogintézményként alkalmazandó jogalap nélküli gazdagodás szabályai szerint a vagyoni előny visszatérítésére köteles - függetlenül attól, hogy a vagyoni előnyhöz jogcíme soha nem volt, vagy az eredetileg érvényes jogcím utóbb megszűnt.

A per eldöntése szempontjából nem volt lényeges, hogy az idősothton-hálózat átvétele, majd az eredeti állapot helyreállítása és az elszámolás tárgyában folytatott egyeztetések során ki járhatott el a felek képviselőiben, hogy a felek között volt-e tényleges szerződéskötési szándék, hogy ki és miért kezdeményezte az adóhatósági eljárást, hogy volt-e és miért volt konfliktus a felperes vezetését érintően, hogy történt-e bűncselekmény a fenntartói jogokat átruházó megállapodás körében, hogy visszaigényelhetette-e a túlfizetést az I. rendű alperes az adóhatóságtól; a jogvita eldöntése végett annak volt jelentősége, hogy a felperestől származott-e az I. rendű alperes által túlfizetett, tehát a bankszámlára került és onnan az I. rendű alperes adófolyószámlájára befizetett pénzösszeg.

A perbeli adatokból egyértelműen megállapítható volt, de az I. rendű alperes képviselője maga is kifejezetten úgy nyilatkozott (27. sorszámú jegyzőkönyv, 5. oldal, negyedik bekezdés), hogy a számlára nem érkezett olyan befizetés, amely az I. rendű alperest illette volna; ezért a számláról történő kifizetés sem csökkenthette az I. rendű alperes bármilyen tartozását, hanem az a felperes és az I. rendű alperes vonatkozásában tartozatlan kifizetésnek minősül.

Mivel a visszatérítendő vagyoni előny mint pénzösszeg, helyettesíthető dolog, ezért attól elesni nem lehet, a visszafizetési kötelezettség szempontjából nincs annak jelentősége,

hogy egyébként az adófolyószámlán túlfizetésként jelentkező összeget a gazdagodó fél visszakövetelheti-e, továbbá annak sem, hogy az adott összeg a bankszámláján található-e. Amennyiben az I. rendű alperes a túlfizetés összegét az adóhatóságtól visszaigényelheti, akkor rendelkezhetne egy olyan pénzösszeggel, amelyet a felperes érvényes jogcím nélkül bocsátott rendelkezésére, amennyiben pedig nem igényelheti vissza, úgy az adóhatósággal szembeni közjogi jogviszony folytán őt terhelő fizetési kötelezettséget csökkentheti, ennél fogva közvetetten a felperes fizetné meg jogalap hiányában az I. rendű alperes adótartozását; a felperes és az adóhatóság között a túlfizetett összeget érintően jogviszony nem állt fenn, tehát az összeget a felperes az adóhatóságtól nem, csak az I. rendű alperestől követelheti vissza.

A per rendelkezésre álló bizonyítékaiból, a csatolt okiratokból és az adóhatósági megkeresésre adott válaszból egyértelműen megállapítható volt, hogy az I. rendű alperes adófolyószámláján jelentkező 41 906 904 Ft túlfizetés úgy keletkezett, hogy az összeg kifizetésére a felperest a tényleges működtetésből eredően a gondozási szerződések alapján megillető összegekből került sor, amelyre az I. rendű alperes nem volt jogosult, tehát annak a visszafizetésére köteles.

Az elsőfokú bíróság a polgári anyagi jogszabályoknak megfelelően kötelezte az I. rendű alperest a felperes javára a jogalap nélküli vagyoni előny visszafizetésére, és mivel annak esedékessége a gazdagodás bekövetkezésével keletkezett, a gazdagodás pedig 2011. október 3. napjáig bezáróan bekövetkezett, helytállóan marasztalta továbbá a Ptk. 301. §-ának (1) bekezdése szerinti késedelmi kamatok megfizetésében.

Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az I. rendű alperes a másodfokú eljárásban peresztes lett, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az ítéltábla a felperesnek a fellebbezett értékre és az indokolt jogi képviselői munkára tekintettel a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja, (5) és (6) bekezdései alapján meghatározott, az áfa összegét is tartalmazó másodfokú ügyvédi munkadíj, mint perköltség megfizetésére.

A peres felek személyes illetékmentessége folytán a le nem rótt 2 500 000 Ft összegű fellebbezési eljárási illeték a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése és 14. §-a alapján az állam terhén maradt.

A perköltség vonatkozásában a teljesítési határidő a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapult.

Debrecen, 2015. május 4.

Dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta s.k. a tanács elnöke, Dr. Pribula László s.k. előadó bíró,
Dr. Veszprémy Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

tisztviselő